

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/156/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118201032
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118201032.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej, JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobkyne B. proti žalovaným 1/ A., 2/ P., o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. augusta 2019, č. k. 20C/4/2018-93, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** proti žalobkyňi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobkyňa proti žalovaným 1/, 2/ domáhala určenia, že do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1/ patrí pozemok parc. registra "C" č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 452 m², zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. L.-N., obec L.-N., okres R., vedený Okresným úradom R., katastrálny odbor, ktorého je podľa aktuálneho výpisu z LV č. XXX, pre k. ú. L.-N. podielovou spoluvlastníčkou o veľkosti jej podielu 1/8-ina k nehnuteľnosti - pozemku a žalovaný 2/ je k tomuto pozemku podielovým spoluvlastníkom o veľkosti jeho podielu 7/8-in. O trovách konania súd prvej inštancie vyslovil, že žalovaní 1/, 2/ majú proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že na podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva, ktorú žalobkyňa podala, je daný naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP, nakoľko ide o jediný účinný právny prostriedok, ktorým možno docieľiť zosúladenie stavu zapísaného v katastri nehnuteľností so skutočným právnym stavom. V konaní mal za preukázané, že dňa 08.03.2012 bola v písomnej forme uzavretá zmluva označená ako kúpna medzi predávajúcimi T. N., A. N. a kupujúcim žalovaným 1/ ohľadom prevodu podielu 1/2 parcely KNC č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 452 m² k. ú. L.-N. za kúpnu cenu 1,- euro. Ďalej bolo preukázané, že dňa 29.07.2016 uzavrel žalovaný 1/ ako darca so žalovaným 2/ ako obdarovaným darovaciu zmluvu, ktorej predmetom bol bezodplatný prevod nehnuteľného majetku darcu, vrátane celého spoluvlastníckeho podielu parcely KNC č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 452 m² k.ú. L.-N.. Žalobkyňa napadla podanou žalobou platnosť tejto darovacej zmluvy v zmysle § 40a, § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že podľa nej tento spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 k parcele č. XXX/X patril do BSM žalobkyne a žalovaného 1/, pričom žalobkyňa žalovanému 1/ neudelila súhlas na prevod vlastníctva a nešlo o bežnú vec. Námetka premlčania bola žalovanou stranou vznesená nedôvodne. Trojročná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka na uplatnenia relatívnej neplatnosti právneho úkonu začala plynúť od uzavretia darovacej zmluvy zo dňa 29.07.2016, a uplynula by 29.07.2019, no pred jej uplynutím žalobkyňa podala na súd žalobu dňa 05.02.2018.

3. Z vykonaného dokazovania (bod 6 až 12, 14) mal súd prvej inštancie preukázané, že sporové strany uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 08.03.2012 nemali vážnu vôľu v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá by smerovala k odplatnému prevodu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na žalobkyňu. Skutočná vôľa všetkých zmluvných strán smerovala k bezodplatnému prevodu vlastníckeho práva k podielu 1/2 na predmetnej parcele v prospech žalovaného 1/. Vôľou zmluvných strán teda nebolo privodiť právny následok spočívajúci v povinnosti nadobúdateľa nehnuteľnosti uhradiť prevodcom kúpnu cenu.

Z potvrdenia o prijatí úhrady za parcely zo dňa 06.10.1980, oznámenia Okresného národného výboru v R., odbor výstavby o začatí stavebného konania zo dňa 02.04.1981, dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku zo dňa 05.01.1981, rozhodnutia Okresného národného výboru v R. zo dňa 18.12.1980, geometrického plánu O. zo dňa 09.09.1980, stavebného povolenia Okresného národného výboru v R. zo dňa 10.04.1981, výpisu z LV č. XXX k. ú. L.-N. zo dňa 29.01.1981, záznamu podrobného merania zmien zo dňa 20.09.1989, súhlasu Okresného národného výboru v R. zo dňa 25.02.1981 o trvalom odňatí poľnohospodárskej pôdy za účelom výstavby dvojdomu, kolaudačného rozhodnutia Okresného národného výboru odbor výstavby v R. zo dňa 25.01.1990 bolo preukázané, že parcela č. XXX/X v pôvodnej výmere 621 m² bola zo strany štátu za úhradu 2.484,- Kčs pridelená do osobného užívania žalovanému 1/ a jeho vtedajšej manželke B., rod. D. a rodičom žalovaného 1/ A. N., st. a jeho manželke T. N. za účelom výstavby rodinného dvojdomu (dve bytové jednotky), a ako stavebný pozemok mala slúžiť aj parcela č. XXX/X s tým, že B. a A. S. svojimi podpismi potvrdili na potvrdení zo dňa 06.10.1980, že žalovaný 1/ im vyplatil sumu 9.000,- Kčs za odpredanú parcelu č. XXX/X ako aj vedľajšiu parcelu č. XXX/X. Žalobkyňa sa k týmto okolnostiam vyjadriť nevedela, keďže na Slovensko prišla až v roku 2009. Na základe dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku zo dňa 05.01.1981, registrovanej na štátnom notárstve v R. dňa 23.01.1981 bolo na liste vlastníctva č. XXX k.ú. L.-N. zapísané právo osobného užívania pozemku parc. č. XXX/X o výmere 621 m² v prospech žalovaného 1/ a jeho vtedajšej manželky a rodičov žalovaného 1/. Z tvrdení žalovaného 1/, ktoré žalobkyňa nerozporovala, ako aj zo záznamu podrobného merania zmien zo dňa 20.09.1989, vyplýva, že časť parcely č. XXX/X, ktorá bola zastavaná časťou dvojdomu patriaceho rodičom žalovaného 1/, bola odčlenená od parcely č. XXX/X a pričlenená k parcele č. XXX/X, pričom žalovaného 1/ jeho rodičia z jeho podielu v tejto odčlenej časti parcely č. XXX/X vyplatili, ktoré tvrdenia žalovaného 1/ neboli sporné. Právo osobného užívania pozemku sa v zmysle § 872 zákona č. 509/1991 Zb. ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník účinného od 01.01.1992 zmenilo na spoluvlastnícke právo osôb, v prospech ktorých bolo toto právo podľa doterajších predpisov zriadené, a na liste vlastníctva č. XXX k.ú. L.-N. boli zapísaní ako spoluvlastníci pozemku parc. č. XXX/X o výmere 452 m² žalovaný 1/ s manželkou B., rod. D. v podiele 1/2 v režime BSM a rodičia žalovaného 1/ v podiele 1/2 v režime BSM. Následkom týchto okolností bol nielen žalovaný 1/, ale aj rodičia žalovaného 1/ zaevidovaní v katastri nehnuteľností ako spoluvlastníci parcely č. XXX/X. O nadobudnutie tejto parcely sa však pričínil žalovaný 1/, a to tým, že uhradil celú odplatu za ňu. Toto tvrdenie žalovaného 1/ je nepriamo potvrdené aj textom samotnej zmluvy z 08.03.2012, z čl. III ktorej vyplýva, že žalovaný 1/ uhradil celú kúpnu cenu za uvedený pozemok v súlade s dohodou o zriadení práva osobného užívania pozemku. Žalovaní zhodne uvádzali, že v rodine bolo všetkým jasné, že skutočným vlastníkom predmetného podielu k pozemku zaevidovaného na rodičov žalovaného 1/ je žalovaný 1/ a bolo to potrebné vysporiadať a z tohto dôvodu uzavreli dňa 08.03.2012 žalovaný 1/ a jeho rodičia zmluvu, na základe ktorej rodičia žalovaného 1/ previedli vlastnícke právo k podielu 1/2 na žalovaného 1/ s cieľom, aby v katastri nehnuteľností evidovaný stav bol zosúladený so stavom skutočným. Aj svedkyňa T. N. ako ďalšia priama účastníčka zmluvy zo dňa 08.03.2012 v rámci svojej výpovede uvádzala, že pozemok kúpil žalovaný 1/ ešte v roku 1980 a zmluvou zo dňa 08.03.2012 mu svedkyňa s jej manželom parcelu č. XXX/X darovali, keďže svedkyňa s manželom A. N... mali vlastný pozemok a dom na ňom, a snažili sa týmto vysporiadať majetkové vzťahy medzi nimi a ich synom žalovaným 1/. Preto logike veci zodpovedá, že skutočná vôľa účastníkov zmluvy zo dňa 08.03.2012 smerovala k bezodplatnému prevodu podielu do vlastníctva žalovaného 1/, ktorého považovali všetci účastníci zmluvy za výlučného vlastníka prevádzaného podielu 1/2 vzhľadom na jeho pričinenie sa po finančnej stránke o získanie tohto pozemku na stavbu dvojdomu ešte v roku 1980. Samotná skutočnosť, že svedkyňa T. N. je matkou žalovaného 1/ a starou matkou žalovaného 2/ nemá vplyv na vierohodnosť jej výpovede. Svedkyňa bola pred jej výsluchom poučená o trestnoprávnych následkoch krivej výpovede. Tvrdenia svedkyne o tom, že pozemok bol získaný za účelom postavenia dvojdomu pre žalovaného 1/, jeho prvú manželku a svedkyňu a jej manžela s tým, že odplatu za pozemok uhradil v roku 1980 výlučne žalovaný 1/ bola v konaní potvrdená listinnými dôkazmi, a preto znie rozumne a logicky vysvetlenie svedkyne, že spolu s manželom mienila predmetnou zmluvou zo dňa 08.03.2012 polovicu pozemku darovať žalovanému 1/, o ktorom bola svedkyňa s jej manželom presvedčená, že ju kúpil a vyplatil ešte v roku 1980, a teda danou

zmluvou sledovali jej účastníci zosúladienie týchto právnych pomerov k parcele so stavom v katastri nehnuteľností, kde boli podľa ich názoru nesprávne ako vlastníci tohto podielu zapísaní svedkyňa s jej manželom. Strana žalovaných na vysvetlenie uviedla, že k vyporiadaniu vlastníckych práv k podielu 1/2 na pozemku parc. č. XXX/X nedošlo skôr z dôvodu úmrtia prvej manželky žalovaného 1/ B., rod. D. (ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX a dedičské konanie po nej bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18D 7498/93) a z dôvodu následnej starostlivosti žalovaného 1/ o jeho vtedy maloleté deti žalovaného 2/ a K. N., nar. XX.XX.XXXX. Z obsahu spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 18D 7498/93 vyplýva, že v dedičskom konaní po B. N., rod. D. z parcely č. XXX/X zdedil podiel 1/8 žalovaný 2/ a podiel 1/8 K. N., ktorá tento svoj podiel následne previedla na žalobkyňu na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod V XXXX/XX, a to za kúpnu cenu 15.000,- eur ako uviedol žalovaný 1/. Tomu, že v danom prípade šlo o darovanie, nasvedčuje aj skutočnosť, že v zmluve zo dňa 08.03.2012 je dohodnutá kúpna cena 1,- euro, čo je nepochybne neprimerane nízka cena, ktorá nezodpovedá skutočnej hodnote podielu vo výške 1/2 pozemku zastavaného rodinným domom. Z tohto dôvodu teda treba dať za pravdu tvrdeniu žalovanej strane, že kúpna cena bola v zmluve uvedená iba formálne.

4. Súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané tvrdenie žalobkyne, že kúpnu cenu 1,- euro vyplatila rodičom žalovaného 1/ u nich doma v kuchyni tesne pred podpisom zmluvy. Žalovaná strana popierala tvrdenie žalobkyne, žeby kúpna cena bola vyplatená. V čl. III bod 3.2. predmetnej zmluvy zo dňa 08.03.2012 je uvedené, že rodičia žalovaného 1/ potvrdzujú, že kúpnu cenu 1,- euro prevzali pri podpise kúpnej zmluvy, teda v iných okamihoch a na inom mieste ako uvádzala žalobkyňa, keďže zmluva bola podpísaná pred notárkou C. X. v R. ako vyplýva z osvedčenia pravosti podpisu. Svedkyňa T. N. ako predávajúca rezolútne poprela, že by jej žalobkyňa vyplatila kúpnu cenu 1,- euro podľa tejto zmluvy. Žalobkyňa neuniesla teda dôkazné bremeno v tomto smere.

5. Argument žalobkyne, že pokiaľ rodičia žalovaného 1/ chceli darovať podiel k pozemku žalovanému 1/ mali jednoducho uzavrieť darovaciu zmluvu, neobstál pred súdom prevej inštancie. Nebolo tvrdené, že by niektorý z účastníkov zmluvy zo dňa 08.03.2012 mal právnické vzdelanie, že by pred podpisom zmluvy označenej ako kúpnej sa radil s právnikom o tomto právnom úkone a jeho následkoch. Sporové strany sa zhodli na tom, že text zmluvy pripravovala žalobkyňa, ktorá vybavovala úkony spojené s prípravou a zavkladovaním tejto zmluvy do katastra nehnuteľností, keďže žalovaný 1/ bol v tom čase pracovne v zahraničí. Žalobkyňa uvádzala, že jej notárka C. X. povedala, že napriek tomu, že na kúpnej zmluve je ako kupujúci uvedený len žalovaný 1/, bude prevádzaný spoluvlastnícky podiel patriť do BSM, no žalobkyňa nepreukázala, že by o tomto právnom následku boli vopred pred podpisom zmluvy informovaní prevádzajúci a žalovaný 1/. Zo zhodných vyjadrení žalovaného 1/ ako aj svedkyne T. N. vyplýva, že dôverovali žalobkyňi, že zmluvu pripraví tak, aby bol ňou docielený zámer zmluvných strán bezodplatne previesť vlastnícke právo k podielu na parcele na žalovaného 1/ a preto predloženú zmluvu o prevode vlastníctva vyhotovenú vo forme kúpnej zmluvy podpísali. Nemožno prehliadnuť fakt, že žalobkyňa mala vďaka dôvere žalovaného 1/ a jeho rodičov dostatočný priestor na to, aby zmluvu pripravila tak, že v nej bude uvedená spolu so žalovaným 1/ ako nadobúdateľka spoluvlastníckeho podielu k predmetnej parcele, ak skutočne ona zhodne s účastníkmi zmluvy chceli, aby aj žalobkyňa nadobudla spoluvlastnícky podiel k predmetnej parcele, keďže v tom čase boli žalobkyňa a žalovaný 1/ v manželstve. Ako nadobúdateľka podielu však žalobkyňa v zmluve uvedená nebola. Žalobkyňa netvrdila, že by žalovaný 1/ a jeho rodičia prezentovali vôľu previesť predmetný podiel do spoločného vlastníctva žalobkyne a žalovaného 1/. Podľa vyjadrenia samotnej žalobkyne neriešila žalobkyňa s rodičmi žalovaného 1/, prečo nie je žalobkyňa uvedená ako kupujúca na zmluve a žalobkyňa ani o jej uvedenie v zmluve nežiadala. Z tvrdení žalovaných 1/, 2/ ako aj svedkyne T. N. vyplynulo, že zámerom zmluvných strán bolo na základe prevodnej zmluvy dosiahnuť prepísanie vlastníckeho práva k podielu 1/2 na predmetnej parcele (evidovaného v katastri nehnuteľností na rodičov žalovaného 1/) výlučne v prospech žalovaného 1/. Z uvedeného ako aj z textu zmluvy je zrejmé, že vôľa zmluvných strán nesmerovala k tomu, aby predmetný spoluvlastnícky podiel bol zmluvou zo dňa 08.03.2012 prevedený z vlastníctva rodičov žalovaného 1/ do spoločného, bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1/, ale vôľa zmluvných strán smerovala k tomu, aby bol prevedený do výlučného vlastníctva žalovaného 1/, a to bezodplatne na základe dôvodov tvrdených a v konaní preukázaných žalovanou stranou.

6. Skutočnosť, že žalovaný 1/ tesne pred rozvodom manželstva so žalobkyňou daroval na základe darovacej zmluvy zo dňa 29.07.2016 svoj podiel v nehnuteľnostiach, vrátane podielu na predmetnej parcele žalovanému 2/ je pri posudzovaní vôle účastníkov zmluvy označenej ako kúpna ku dňu jej

uzatvorenia dňa 08.03.2012 aj vzhľadom na značný časový odstup medzi týmito dvoma právnymi úkonmi irelevantná.

7. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že investovala svoje výlučné peňažné prostriedky do rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parcele č. XXX/X, tieto investície môžu byť zohľadnené v konaní o vyporiadanie BSM podľa § 150 veta druhá Občianskeho zákonníka ako vnos žalobkyne, ktorá je vlastníčkou podielu 1-iny uvedeného rodinného domu, nadobudnutého na základe kúpnej zmluvy od predávajúcej K. N..

8. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil kúpnu zmluvu zo dňa 08.03.2012 ako predstieraný právny úkon v zmysle § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý je podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný pre nedostatok vážnosti vôle účastníkov zmluvy a uzavrel, že v prípade predmetnej zmluvy zo dňa 08.03.2012 sa jedná o zastretú darovaciu zmluvu, ktorá je platná, keďže bola dodržaná zákonom predpísaná písomná forma, má všetky náležitosti darovacej zmluvy v zmysle § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka a darovacia zmluva zodpovedala vôli účastníkov zmluvy v čase vykonania právneho úkonu. Pokiaľ teda žalovaný 1/ darovacou zmluvou zo dňa 29.07.2016 prevádzal na žalovaného 2/ spoluvlastnícky podiel vo výške 6/8 (zahŕňajúci aj predmetný sporný podiel vo výške 4/8) v parcele č. XXX/X k.ú. L.-N., tak nakladal so svojím výlučným majetkom, ktorý nepatrilo do bezpodielového spoluvlastníctva žalovaného 1/ a žalobkyne, nakoľko predmetom BSM nie sú v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka veci získané jedným z manželov darom od tretej osoby. Žalobkyňa tak neoprávnene namietala relatívnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Súd preto výrokom I. žalobu zamietol ako nedôvodnú. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 37 ods. 1, § 40a, § 41a ods. 2, § 145 ods. 1, § 588, § 628 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa a domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej žalobe vyhovie a prizná jej náhradu trov konania. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f), h), d) CSP. Vytykala súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové a právne závery, vec nesprávne právne posúdil a nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, najmä § 41a ods. 2 a § 37 Občianskeho zákonníka. Vyjadrila presvedčenie, že v danom prípade sa nejedná, ani nemôže jednáť o tzv. zastretý právny úkon, ako interpretoval súd prvej inštancie, ktorý by mal znamenať neplatnosť kúpnej zmluvy, ale platnosť akejsi darovacej zmluvy, nakoľko z výpovedí strán sporu i svedkyne T. N. vyplývalo, že prípravu a vypracovanie písomnej kúpnej zmluvy pripravovala notárka A.. C. X. podľa požiadaviek účastníkov zmluvy, ktorí sa dohadovali, za akých podmienok dôjde k prevodu vlastníckeho práva na žalovaného 1/. Rodičia žalovaného 1/ jednoznačne uviedli, že kúpna cena bola v zásadnom rozsahu v minulosti vyplatená a že strany túto skutočnosť chcú zohľadniť pri celkovej kúpnej cene. Vzhľadom na dobré rodinné vzájomne vzťahy nebolo potrebné stanovovať kúpnu cenu tržným spôsobom podľa súčasných cenových relácií. Notárka sama navrhla, že vypracuje kúpnu zmluvu s dohodnutou kúpnu cenou 1,- euro, pričom výška kúpnej ceny bola určená s prihliadnutím na to, že pozemok bol v minulosti už v podstate vyplatený. Všetci zúčastnení sa na tomto obsahu kúpnej zmluvy zhodli a táto kúpna zmluva bola v tomto znení podpísaná, kúpna cena 1,- euro bola vyplatená pred podpisom zmluvy, čo účastníci kúpnej zmluvy potvrdili svojimi podpismi na uzavretej kúpnej zmluve. Preukázanie vyplatenia kúpnej ceny v hotovosti je možné iba osobným potvrdením osoby na kúpnej zmluve a nie je možné, aby postačovalo len jej popretie alebo neuznanie tejto skutočnosti zo strany osoby, ktorá toto potvrdenie vlastnoručne pred notárom podpísala. Skutočnosť, že časť kúpnej ceny bola v minulosti skutočne vyplatená preukazuje, že sa jednalo o nadobudnutie odplátne a je nepochybné, že vtedajšia vôľa účastníkov pri uzatváraní kúpnej zmluvy bola uzatvoriť kúpnu zmluvu tak, ako tomu zodpovedá názov a obsah samotnej písomnej zmluvy zo dňa 08.03.2012. Keby tomu tak nebolo, účastníci zmluvy by zmluvu nepodpisali a predávajúci by dali pokyn, aby názov a obsah kúpnej zmluvy, aby obsah a názov kúpnej zmluvy bol zmenený na zmluvu darovaciu. Poukázala na bod 2 zmluvy, kde zmluvné strany uviedli, že zmluvu uzatvorili slobodne, vážne, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok a súčasne v bode 5.3 zmluvy prehlásili, že si ju riadne prečítali, jej obsahu porozumeli a na vyslovenie súhlasu s obsahom tejto zmluvy ju vlastnoručne pred notárom podpísali. Súd prvej inštancie chybné vyhodnotil nielen samotný obsah tohto právneho úkonu, ale aj vôľu účastníkov, ktorá smerovala jedine a výlučne k uzatvoreniu kúpnej zmluvy. Skutočnosť, že postoj žalovaného 1/ a svedkyne ako účastníkov zmluvy sa účelovo zmenil v dôsledku jej rozvodu so žalovaným 1/ neznamená, že to má vplyv na zisťovanie ich vôle v minulosti. Táto vôľa bola jednoznačne uzavrieť kúpnu zmluvu a k tomu aj došlo, na základe čoho sa stala bezpodielovou spoluvlastníčkou kupovaného spoluvlastníckeho podielu v predmetnom

pozemku. Súd prvej inštancie na danú vec nesprávne aplikoval ust. § 41a Občianskeho zákonníka, ktorý jasne hovorí, že neplatnosti právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči tomu, kto ho považoval za nezastretý. Na základe uvedenej kúpnej zmluvy v spojení s ust. § 143 Občianskeho zákonníka sa stala bezpodielovou spoluvlastníčkou nadobúdaného spoluvlastníckeho podielu a bola uistená, že uvedený spoluvlastnícky podiel patrí do jej BSM so žalovaným 1/ a nie je rozhodné, či zmluvu podpísala, alebo nepodpísala. Na základe toho nie je možné v súlade s ust. § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka sa voči nej domáhať námietkou neplatnosti tejto kúpnej zmluvy z titulu, že sa má jednať o zastretý právny úkon darovacej zmluvy, nakoľko na daný právny úkon z pohľadu jeho obsahu a z pohľadu informácií poskytnutých notárkou považovala za plnoprávnu a riadnu kúpnu zmluvu.

10. Žalovaní 1/, 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu sa stotožnili s napadnutým rozsudkom, ktorý považujú za správny a vydaný skutočne po dôslednom vyhodnotení všetkých dôkazov. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako tvrdí žalobkyňa. Súd prvej inštancie množstvo dôkazov vykonal a následne správne a logicky posúdil a svoje závery náležite odôvodnil v rozsiahlom odôvodnení rozsudku. Odvolanie žalobkyne považujú za nedôvodné a účelové.

11. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky odvolacie námietky, ktoré boli žalobkyňou v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, správne zistil skutkový stav veci a na danú vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky žalobkyne uvedené v podanom odvolaní, ktoré sú totožné s jej námietkami pred súdom prvej inštancie, nemohli preto privediť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, jeho právne posúdenie a v podrobnostiach na odôvodnenie jeho rozsudku odkazuje.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie všeobecného súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvorí jedno konanie a vzhľadom ku skutočnosti, že žalobkyňa v podanom odvolaní žiadne nové námietky, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal, neuviedla, považoval za potrebné výlučne poukázať na odvolacie dôvody, ktoré žalobkyňa uviedla.

15. Žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorý spočíva v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

16. Podstata odvolacieho dôvodu podľa citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je

možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

17. Odvolací súd konštatuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže ani splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že táto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

18. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny vzťah strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

19. Odvolací súd dodáva, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy. Súd má možnosť strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), avšak činnosť súdu nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť a hodnoverne tvrdenie preukázať. Je prvoradým záujmom strany predkladať a navrhovať súdu také dôkazy a takým spôsobom, aby z nich bolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav. Nie je úlohou súdu vyzývať strany sporu na predloženie alebo označenie takých dôkazov, aby jej zabezpečil úspech v spore. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho logickým následkom je rozhodnutie súdu v neprospech takejto strany.

20. Odvolací súd nezistil v súvislosti s hodnotením dôkazov, vykonaných pred súdom prvej inštancie, také nedostatky, ktoré by boli dôvodom pre záver o nesprávnom hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP daný nebol.

22. Žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a tvrdila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Súd prvej inštancie na danú vec aplikoval ust. § 37, § 40a, § 41a ods. 2, § 145 ods. 1, § 588, § 628 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ v danej veci bolo predmetom konania určenie, že nehnuteľnosť patrí do BSM žalobkyne a žalovaného 1/ (určenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu), bolo právne posúdenie v danej veci súdom prvej inštancie správne a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP daný nebol.

24. Žalobkyňa uplatnila aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a tvrdila, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto smere žiadne dôvody uplatnenia tohto odvolacieho dôvodu neuviedla, a preto odvolací súd môže len konštatovať, že uplatnený odvolací dôvod nebol daný.

25. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konaniach, ktoré neboli odvolateľkou vecne spochybnené.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaní 1/, 2/ majú proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom

rozsahu, nakoľko v odvolacom konaní boli v celom rozsahu úspešní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).